

ლიტერატურული გაზეთი

№14 (294) 30 ივლისი - 5 აგვისტო 2021

ბამონის ორ კვირაში ერთხელ, პარასკევით

ფასი 80 თეთრი

გიორგი ბალახაშვილი

ნუ იტყვი

ნუ მოსდებ ქვეყანას, რომ მე ვარ ესქილე,
რომ მე ვარ ეზოპეც, ნუ მოსდებ დუნაის,
არ მიდევს არცერთგან პირობად — ვექსილი,
არ მითქვამს, ოდესმე გავცურავ დუნაის.
ნუ მოსდებ ქვეყანას, რომ ჯერაც ბავშვი ვარ,
დრო არის, სიტყვებიც მზესავით გახუნდეს...
ნუ იტყვი, ეშმაკიც ღმერთით მამშვიდებს,
ნუ იტყვი სამშვილდეს, ნუ იტყვი ხახულთან,
ნუ იტყვი ბანასთან, ოშკთან და შატბერდთან,
ნუ იტყვი პარხალში, მით უფრო, ხანძასთან,
ნუ იტყვი, ის ბავშვიც უდროოდ დაბერდა,
დროულად შეეშვა თამაშს და ხანძარიც
დროულად ჩაუქრა, დროულად ჩაუქრა,
დროულად ჩაუქრა, სრულიად უდროოდ,
ხანდახან განყვიტე ქანცი და ჩაუქი,
ხანდახან სიბერეც ისეთი მყუდროა...
ნუ მოსდებ ქვეყანას, რომ მე ვარ ესქილე,
რომ მე ვარ ეზოპეც, ნუ მოსდებ დუნაის,
არ მიდევს არცერთგან პირობად — ვექსილი,
არ მითქვამს, ოდესმე გავცურავ დუნაის.

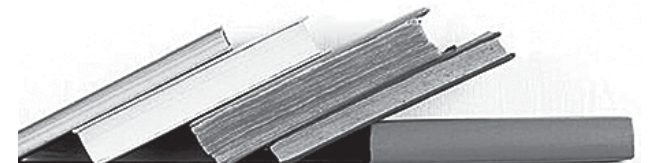
მიღიხარ

მიღიხარ. მტოვებ. ერთადერთი მრჩება ნუგეში,
ამ დროს ღმერთით ჩუმად ვიდგე
და შენი სუნთქვის
რხევა ვითვალო — აუტანელ სიმსუბუქეში,
იცო, თავადაც ვამჯობინებ, რომ ვიყო უტყვი.
არ გაგეცინოს,
ზოგჯერ სიტყვებს სჭირდება მარხვა.
მხოლოდ წარმოთქმა როდი კმარა,
რომ იგრძნო რამე,
ჯერ ვიბადებით სიტყვებით, მერე კი ვმარხავთ,
ასეთ აისებს, პირმო სიტყვებს და შიშველ ღამეს.
ვინძლო სიტყვებიც —
გარდაცვლილი სიზმრების მსგავსად,
ადგე და ონკანს უჩურჩულო, წყალს გაატანო,
ხომ არ აჯობებს, რომ თვალებიც —
სიზმრებით სავსე —
იყოს დუმილის დასარღვევად, როგორც საღამოს
შავ-თეთრი კადრის მეთასე დუბლი, მცდელობა,
ვარიაცია, არჩევანი, ხერხი, დილემა,
იქნება, თავიც დაგვანებონ ურცხვმა დილებმა,
ლიმნის გემოთი, რომ ვერ შევლის დამარილება,
იქნებ არცა ღირს გათენება,
არ მსურს, ვცდებოდე...

ბავშვობა

ადრე თუ გვიან ბავშვობასაც ვადა გაუვა,
ადრე თუ გვიან მოგონებას გაუვა ყავლი,
გადაიქცევა მანანალა ძალღად აუა
და მეგობრებიც საკუთარი გზებისკენ წავლენ.
გაგახსენდება — ორლობეში მოპარვა გოგრის,
გაგახსენდება — პირველად რომ აკოცე გოგოს,
ეს ყველაფერი
სიმშვიდეს და სიხარულს მოგგვრის,
ეს ყველაფერი ცრემლებს მოგგვრის,
ვინ იცის, როგორ
მოგენატრება შენი ეზო, ბურთი და ლახტი,
ორდროშობანა, ომობანა, მზე და შაშვები...
შენ შეიძლება, დიდზე დიდი კაციც კი გახდე,
მაგრამ ვერასდროს დაიბრუნო შენი ბავშვობა.

IV-V

გიორგი ბალახაშვილი

ციკლიდან „3 ლექსი ღელას“

***
ჩვენ გავიმარჯვებთ, დედაჩემო, ნუ გეშინია, იქნებ უპუროდ, უმარილოდ, ზეთის გარეშეც, სანამ ჩადგება ამ წყეული ქარის თარეში, დადე ფირფიტა, იტრიალოს და უგერშვინოდ გადავატაროთ ეს საღამოც, უშაქრო ჩაის ხშირად თავისი ხიბლიცა აქვს, ასე მგონია, მერე დაუფსხამ წყალს კაქტუსებს და ბეგონიას, ვერაფერს ვიზამ, დამიჯერე, დღეს უფრო კაის, დავესხდეთ და თვალი გავესწოროთ ჩვენსავე ყოფას, ანაც არყოფნას, სულერთია, როგორც ინებებ, მოგცლია ერთი, ყოველ დილით წმინდო მინები, თითქოს ღმერთისთვის ამზადებდე ამ მომცრო ოთახს, თითქოს დღე-დღეზე დაბრუნდება მამა ფრონტიდან, რომელსაც უკვე ნაადრევად დაარქვეს გმირი ან უგზო-უკვლოდ დაკარგული, ტყუილად ტირი, არცერთი მოვა. წამლის ფული არ მაქვს, ფრონტიტიც რა უდროო დროს აიკიდე, შენ რა გითხარი, ვინმე მეგობარს დაუწერე, გთხოვ, არ იჯავრო, წინა თვის უკვე გავისტუმრეთ ბინის იჯარა, იქნებ ვისესხო, ჯიბეში მაქვს გაზის ქვითარიც, გიყიდი წამალს, იქნებ მომჩვენო თუთუნის ფულიც, ტკბილსაც მოგიტან, გენატრება, დიდი ხანია, ვიცო, წვრილმანი ყურადღებაც რომ გიხარია, ვიცო, სხვაგვარად გიძგერდება იმ წუთას გული, ჩემს წიგნსაც მალე დაბეჭდავენ, იქნებ ცოტა ხნით, ამოვიუნთქოთ, გავისტუმროთ თუნდაც ნაწილი მალაზიაში პურის, კვერცხის, შაქრის, მწვანის და მისთანების, პირველ რიგში, მომცრო ოთახის. ჩაიც დავატკბოთ, უშაქროზე მეტი ხიბლი აქვს, ფანჯრის რაფაზე ჩამოგიდე ნითელი პლედი, არ დაგავინწყდეს, როგორც იცი, ხანდახან, დედი... გაზაფხულდება უსათუოდ, პირველ ნიბლიას დილით სარკმელთან შეეგებე, ოღონდ მოიცვი, აღარ გაცივდე, დედაჩემო, ხომ, იცი, მარტი... არ მომიმატო საფიქრალი და შენზე დარდი, არ მომიმატო, დედაჩემო, მარტი, ხომ იცი? ნულარ იფიქრებ ჩვენი ბედის ვარსკვლავის ქიშხე, წყალმა წაიღოს ყოველგვარი ქირომანტიაც, საცაა წავა თებერვალიც, ხვალე მარტია, კვლავ სავარძელში მიგეძინა, ვზივარ და გიმზერ: ჩვენ გავიმარჯვებთ, დედაჩემო, ნუ გეშინია...

***
როგორ დაბერდი, დედაჩემო, თვალს და ხელს შუა, უქმროდ და უძმოდ, უმშობლებოდ, როგორ დაბერდი? სასწაულებს რომ ჩავდიოდე, ვით იეშუა, საკუთარ თავს ვთხოვ, შენი წლები ისე გაბეგრდეს, როგორც... რა გითხრა, მაფიქრდება არც არაფერი... „ჩემმა ოცნებამ ქართველებს თავი უდარა“, მე ძლიერ ვდარდობ იმ დღეებზე, უკვე გაფრენილ დღეთა წუსხაში რომ არიან და, სამწუხაროდ, არ ბრუნდებიან, დედაჩემო, არ ბრუნდებიან — ისინი ჰგვანან ომში წასულ, უწვერულ ბიჭებს და მათი სისხლით ამლამებულ, თავთუხებიან მინდორში ვდგავარ, ალბომისთვის პეპელას ვიჭერ,

თან მელიმება, დედაჩემო, „გოგო, დაბერდი“? — ხანდახან გკითხავ, დედაჩემო, შენც გელიმება, როგორ დაბერდი, დედაჩემო, როგორც შატბერდი, მე ძველებურად ვაგვიანებ და გეძინება — შვილის ლოდინში, აივანზე, თვალს და ხელს შუა. გკოცნი. გაღვიძებ. მებუტები. ღმერთო, სადა ხარ? მაგრამ, რა ვუყოთ, დედაჩემო, მე იეშუა არა ვარ, შენი გიორგი ვარ, შენი ბალახა!

ღელაჩემი

დედაჩემს საკუთარი ჭაღარისფერი ხალათი მოსავს და ყოველ დილით ისეთი ეშხით მიდულებს ყავას, თითქოს ბოლოა. მე მასში ვხედავ მოსეს, რომელმაც შუაზე გაჰყო ზღვა და ბილიკად სავალ გზას მაჩვენებს გაღვიძებისას — დაძინებამდე. ის სრულიად ფეხშიშველი დადის ტროტუარებზე, რათა მამცნოს ყოველი შუშის ნატეხი ან ნამწვი, რომელმაც შესაძლოა ფეხსაცმელი შემიღიახოს.

ციკლიდან „ძრწონიკები“

თბილისი — ივნისი

- 1 მაისის ბოლოს მოგვივიდა შეტყობინება, მალე სიმწვანე იქნებაო ხეთა სამოსი,
- 2 გუშინდელიდან ღია არის ყველა დარბაზი, ფანჯრის რაფაზე ილოკავენ თათებს კატები,
- 3 პირველმა წვიმამ გაიჟღერა მოკლე მეტრაჟით, სანაპიროზე, ლუდის რიგში, ხალხი დააფრთხო,
- 4 მთელი დღე ვწევარ, მეზარება ფეხის განძრევა, ოთახში უკვე რა ხანია ისმის ტირსენი,
- 5 დროულად უნდა გავეცალო თბილისს, როგორმე, კარგი იქნება სიმყუდროვე, გრილო, სოფელი,
- 6 ქუჩაში გასვლა გულისთვისაც სახიფათოა, სიცხეს ვინ ჩივის, გოგოების გამო ვიძახი,
- 7 პირველი კვირის კვალბაზე, ნაკლებად ცხელა, ნეტავ, რას უნდა მიმზადებდეს დღეთა ქრონიკა?
- 8 წლების წინ, ერთად თუ დავვევდით მწვანე კალიებს, დღეს ის ბიჭები, ანკეებით, მტკვარზე მივდივართ,
- 9 უწინ სხვის ლექსებს ვკითხულობდი, ვით კლასგარეშე ლიტერატურას, ახლა ჩემებს ვერ ავუდივარ,

- 10 ექვსი წლის წინათ მივაბარეთ მინას ბაბუა, მაშინაც ცხელი, ავბედითი ზაფხული იყო,
- 11 ბიძაშვილს ბიჭი შეეძინა, ერთი დღისა და ბაბუს წასვლის ექვსი წლის შემდეგ,
- 12 მალე ფეხბურთიც გახურდება, მსოფლიოს მერვე საოცრებას და ჩემპიონატს უნდა ვუყურო,
- 13 ბათუმიდან მწერს მეგობარი, რაფერ ხარო და წელს ცოლი მომყავს, ხომ იქნები ჩემი მეჯვარე?
- 14 ოცდათორმეტის შემისრულდა ერთი ძმაკაცი, ერთად მოვდივართ, თუმცა, მთელი საუკუნეა,
- 15 დედა ნალველმა შეანუხა და ამოაჭრეს, მენადვლება და არას ვიმჩნევ, ისევ ვილიმი,
- 16 მაინც საიდან დაგიგროვდა ამდენი კენჭი, ნუთუ სუყველა შეგემატა ჩემზე დარდისგან?
- 17 ექიმმაც ის თქვა, რაც დაიკომ, მეორე ღამეს, დედას კენჭებიც რა ღამაში ჰქონია, თურმე,
- 18 სახლში ვართ, დედა ასანთს ეძებს გაფაციცებით, ღვთისმშობლის ხატთან პირფარს იწერს, სანთელს უკიდებს,
- 19 დროებით უნდა ამოვილოთ ჩვენი კვებითი რაციონიდან პური, ღმერთო, მხოლოდ კვებიდან,
- 20 მამაო ჩვენო, რომელი ხარ ცათა შინა, პური ჩვენი არსობისა, მოგვეც ჩვენ დღეს,
- 21 თვის ბოლოსათვის დავიგეგმე, ვიყო ბათუმში, რათა მეგობარს გვერდით ვედგე, როგორც წესია,
- 22 ეს დღე არ მახსოვს, რადგან ბოლო ოთხი წელია, დღე შენი იყო, უფრო სწორად ქვეყნად გაჩენის,
- 23 უნდა ვიჯდე და წარსულს ვწერდე, ვამბობ მომავალს, წარსულს ხსენება უფრო უყვარს, მომავალს — ფიქრი,
- 24 ერთი გოგონა შემეყვარდა, ცხრა წლით უმცროსი, ის კი ჯიუტად მეუბნება: ჩემო პატარავ...

ნინა სამხარაძე

***
 ხეებიდან რომ შემოდგომა დაიწყებს ცვენას — დავიბადები, ემბრიონის ფორმაში არა — უკვე დიდი და უფრო ჯანმრთელი, ცას თვალებიდან ნაპერკლებს ვესვრი, ერთ დროს რომ ვარსკვლავცვენის დროს ჩაქრა, ჩვენ ყველა ვფიქრობთ, როგორია — ჯვარს ეცვა, მაგრამ სულ არ გვადარდებს შეხორცებულ იარით ღმერთი, რადგან ის აღდგა...
 ველარ გვეკვება ხორცი და სისხლით. წელს შემოდგომა რომ დაიწყებს ზეციდან წვეთას, ავიღებ ჩემს ძვლებს და ფაზლივით სწორად ავანყობ, ავიღებ ჩემს ხორცს ცომივით და ერთად გადავზულ, ავიღებ ჩემს სისხლს, ავადულებ და ისე დავლევე — მზე რომ სვამს სველი ფოთლებიდან ღამითანაწილად. და მანამდე კი ამ ლექსებით ვილაპარაკოთ, რა ხდება ჩემთან?!
 წყალს ვუდგამ ხოლმე ქუჩის ძაღლებს და დღეს გაყინა! ჩემი სიკეთე გადაექცათ ყინულის ლოკვად. ვაპურებ ხოლმე ფრინველებს და დღეს მოთოვა, ფანჯრის რაფებზე ნამცეცები სუდარის ქვემოთ ცივ გვამად იქცა. ადამიანებს ამას ვერჩი, არ გვიყვარს დალა! აღარ გავსულვარ წყლით და პურით, რადგან ციოდა, ვალმოხდილივით მშვიდად შევძლებ ძილსა და წოლას, სანამ არ მოვა შუალამის ვერცხლის ფიქრები. ხეებიდან რომ შემოდგომა დაიწყებს ცვენას...

***
 ველარც ვსაუბრობთ. სიცხეს ტუჩებით გიზომავ თითქოს... შენ სუნთქვასავით ხმირდები ჩემში. შემდეგ იკლებ და ემბრიონის ასაკის ხდები. შენ სურვილი ხარ შეუსაბამო, მე კი ზღვებს ვაშრობ, რადგან ვერ ვცურავ. მე კი ზღვებს ვაშრობ და მკვდარ თევზებს შენ სანაცვლოდ სამყაროს ვნირავ. ერთმანეთს ვნირავთ ულაპარაკოდ, ეს დუმლილი საკურთხეველი. ველარც ვსაუბრობთ, რადგან ტუჩით შენს სიცხეს ვსინჯავ როგორც ერთადერთ ტემპერატურას, რომელიც ღირდა გადასარჩენად, გადასახატად გადასანერად...

***
 ხელში ჩაგაკვდა ფოთლების სუნთქვა, შენი თითები — ჯებირი ზღვაზე, ყვავილობისას ჩემს სხეულს უსხამს ლოცვას — ნეკერჩხლის სურნელით სავსეს.

შიშილი

ფანჯრის რაფაზე დღეს ჩიტები მშვირები დარჩნენ. შვილის წინსაფარზე დაცვენილი პურის მარცვლები დედამ შეჭამა.

***
 ავდარს გააჩნია, დარი არ მადარდებს, წვიმს და რა ხანია, ვლები აღერდებით, ხელებს გააჩნია, თვალებს გააჩნია, მკლავებს გააჩნია, ვისშიც დავბერდები.

***
 ...და ბუხრის თავზე დაკიდებულ დათვის კლანჭივით, შენ სურვილი ხარ — შეუსაბამო...

***
 მე ვარ ღმერთ-ქალი და გეუბნები: — მუდმივად გძინავს, თვალების ნაცვლად, პირს ალებ და ისე ხარხარებ, ყველაფერს ყლაპავ... ბრმა ხარ, მაგრამ მუდამ მაძლარი. ყლაპავ სიციფეს, ყლაპავ შიმშილს, არ გყავს არავინ, ვინც ღრმა ხახაში მოოქროვილ ისრებს დაგიშენს... მთელი სიცოცხლე დაჩოქილი მდუმარედ იცდი, რომ ღია პირში ვინმე კერპმა რამე ჩაგიდოს. მე ვარ უსახლო, უსახლკარო და გეუბნები: — შენ ახლა გძინავს, თბილ ოთახში თბილი სისხლით დაეხეტები, ქშინავ, ჭამისგან სუნთქვა გეკერის და შენს ხარხარში უსამართლობის კორიანტელი სამყაროს წირავს. მე ვარ მოძღვარი — სიბრმავის ცოდვას მე არ შეგინდობ და შენს საფლავებს ეკლებივით მოეჭიდება ყველა ის სიტყვა, რაც უნდა გეთქვა მოშიშხილე ბავშვების ნაცვლად, სანამ მუცელზე ხელს ირტყამდი თბილ საცვლებში. მე ვარ ქვეყანა, სადაც გაჩნდი და გეტყვი: — გძინავს... სხეულს მაჭრიან, შენ გძინავს და ისე ხარხარებ, აფხაზეთს ყლაპავ, მე გადაამყლაპე... იმ დაუსუსტებულ სხეულს ყიდი, რითაც დაგბადე. მე პოეტი ვარ... მე სიკვდილი ვარ და გეუბნები: — შენ ხარ ის, ვისაც არ ეყოლება თვალის დამხუჭი, შენ სიკვდილამდე ის მრავალჯერ უკვე დახუჭე. და ასე მოკვდი. შენ მაშინ მოკვდი.

ლელა

გულითქაბა

გვითხულობ კაფკას ანდა კამიუს... გული კი მაინც ქართულ ხმას ნატრობს. ბალახსაც დაჰყვა ცისკენ ცქერის, მინიდან ფესვის მონყვეტის შიში. გვარის ქალების ლოცვა დამდევს თითქოს თილისმად, ბუნებით თუშურ ფარდაგებს ჰგავდნენ, მთის ყვავილების ფერებით ნაქსოვს. სხვათა ქვეყნით მოხიბლულს, ტაძრებით გაოცებულს, მშობლიური სოფლის ეკლესია მენატრება, ხავსიან გუმბათზე მოზუზუნე ფუტკრით. ხელისგულებს შევახებ სანთლით შერუჯულ კედლებს. ცისფერკაბიანი ღვთისმშობელი დამიამებს სამშობლოს სიშორით მონყენილ ფიქრებს.

ქმას

სულში გაშლილი სევდის ყვავილებით, ცრემლებით გამოგეთხოვე... ასეთი კრძალვით სულთმოფენობის დღესასწაულზე მინდვრის კესანებს ვწირავდი საკურთხეველს. იმ, ზარიან დღეებში, მართალს, ზნეკეთილს, ცრემლთა ციმციმი მიგაცილებდა სასუფეველისკენ... გიმახსოვრებდა გარინდებული ცა, ენძელებით ასანთლებული მინა, ნალვლიანი მზე. ჩემს უნამლებელ ტკივილს იზიარებდა თითქოს, მონატრების სიმღერას, გულის შემძვრელს, გალობდა ძველ კაკალზე მძღვევარი...

სიტყვა

ლოცვასავით ატკობენ ქართულს — „დედას გეფიცები“, „გენაცვალე“, „შენი ჭირიმე“, გაერიდნენ სიძულვილით დაეკლილ ენას. გულის ნალკოტს შეეფარნენ შემკრთალი ჩიტებივით... შემოდგომის ბაღში მოსიერნეს მზეს მიფიცებულმა მოხუცმა მითხრა — „შემოგველეო“. მომეჩვენა, ოქროსფერ ხეთა წიაღიდან ნაზი ნაიდები გამოფარფატდნენ, ააჟღერეს მივინყებული ჩანგი...

ნატვრა

ნეტა საწუთროს სავალზეც იდოს თეთრი ქვა, მისნის ნაწერით, მარჯვნივ სინათლეა, მარცხნივ — ბინდი... ვერ ავუქციე გვერდი მაქციებს, ვცეკვავდი გრძნეულთა ფერხულში. მერე გაძარცვული, ქარისგან რტოსავით, ზღაპრის მღვიმეების გავხდი ბინადარი.

ლაგაზიძე

ყოველ ცისმარე შელოცვასავით ვიმეორებ —
„იყო და არა იყო რა,
ღვთის უკეთესი რა იქნებოდა“,
ვუმზერ სასწაულს,
კრისტალებად ქცეულ კლდის ცრემლებს.
ვევედრები ყოვლის გამრიგეს —
ჩემს სულს — შენს სანთელს,
ტკივილით ჩამქრალს,
ისევ გაუკვირტე იმედის ნათელი.

სიცოცხლე

რიჟრაჟისას და შებინდებისას
ბალის სტუმარო,
მოგონებებით მოქსოვილო,
თვალსველო ნისლო...
შენ გგავს სიცოცხლე
წუთისოფლის იდუმალ გზებზე მოხეტიალეს.
ცის სათნოების მძებნელი და
მინიერ საცდურს დანაფებულები
შენი დარია გრძნობების ფერიც,
გიშრის სიმრუმით ჩამოზურული,
ანდა რიჟრაჟის ცვარზე მბრწყინავი.
სამზეოდანაც შენსავით წყნარად
წავალთ ზეცისკენ,
მარადისობას გარდასული დღეების
ექოდ შევეყუდრებით.

თეატრის ქარებს

თეატრის ქარებს
სმარადისფერი მოაზარნიშებს.
მანადღლიანებს დაუბადებელ ჩვილებზე ფიქრი,
მზის უხილველად ჩაქრენ
მშობელთა უგუნურებით ჯვარცმულები.
ცისკრის ვარსკვლავებით ელოდა
ადამიანთა მიწა...
ცრემლის ზღვა ვერ წაშლის
ცოდვას მიუტეველებს,
იხსენი, მაცხოვარო,
სიბნელისთვის განწირულები.
ცის პანანინა ანგელოზებად დაამკვიდრე
შენს საუფლოში,
იქნებ მათი ნათელი ენუგეშოს
სინანულს,
ტკივილით დანისლულს...

სიმღერა

წალმისფერ თმიან ქალს
მზის სხივი უღვიოდა თმაზე,
ლიმილი ციციანათელას ნათებას უგავდა.
სალამობით,
თითქოს ღამის ფრინველი გალობდა,
გაშუქებული სარკმლიდან
მიდამოს ეღვრებოდა უტკბილესი ხმა,
ირინდებოდნენ ხეები...
მღეროდა ქალი
თავფარავნელი ჭაბუკის ამბავს.
სიცოცხლესავით უყვარდა პოეტს,
მთვარით მოვერცხლილ ღამეს
მეტოქეს შემოაკვდა ქალის სარკმელთან.
...წალმისფერ თმაზე
მღვივანი მზის სხივი
ნაპერწკლებად დაიფრქვა,
დარდის კოცონად დაიფერფლა
მწუხარე ქალი.

ჰაატა აბაშიძე

***
ხანდახან ამონებდა
ორნომრიან ტელეფონს.
ისე ენატრებოდა sms-ის მონერა —
ვინ რა გამოუგზავნა,
ან ვისგან რა მოვიდა...
მერე თვალს სისველე
მინასავით მოწმინდა.
მონატრების ზმნებით წერს
(არაფერი ახარებს).
თავის პირველ ნომერზე
იმ მეორე ნომრიდან
sms გაგზავნა
და იმ წამსვე მოვიდა.

3ტოპვა

ამ სახლში ვტოვებ ფოლიანტელებს.
ვიცი, არ იყო ასე მარტივი...
წვიმიანს ვტოვებ, თოვლიანს ვტოვებ
და შორს მივდივარ.
ამ სახლში ვტოვებ გაყინულ პეპლებს
და მამის ფოტოს (იგივე — წკეპლა),
დედის კაბებს, თან რაც უფრო ნაკლებს
მოვყვები, ასე
უფრო ჯობია. კიდევ იმას, რომ
მომენატრები. სხვებმა იმასხრონ...
სისულელეა ჭურვი — მე მასრა
დამამშვენებდა.
და შენ ფიქრობდი, სულით კუზიანს
(სულში რომ რაღაც სითხე უსხია)
მხოლოდ სამარე — ღრმად რომ უთხრიან —
გამასწორებდა.
ვტოვებ ხის რტოებს, ბავშვობას ვტოვებ
(მშრალს და ეკლიანს). მატულობს როცა...
ამალამ ალბათ მამის ფოტოებს
დავესიზმრები.
ამ სახლში ვტოვებ ფოლიანტელებს.
ვიცი, არ იყო ასე მარტივი...
წვიმიანს ვტოვებ, თოვლიანს ვტოვებ
და შორს მივდივარ.

ნახვამის!

აბების ნაცვლად მივაშურე ეფექტს პლაცებოს...
მახსოვს, ის წლები არც თუ ისე იაფი ღირდა.
იმ დღეებიდან ერთი დღეც კი აღარ არსებობს
და ეს დღეები ოხრად ყრია — რამდენიც გინდა!
ნუ გიკვირს ის, რომ ძილიც არ მაქვს ამ ბოლოს —
ღამით...
ჯანდაბას,
ისევ ამ წყვილ ფილტვს რომ „KENT 8“-ს დავუნვაგ,
მერე დავდგები დაუსჯელი მოსწავლესავით —
უდავალეზო რვეულს რომ შლის, ჯიუტად ფურცლავს.

დავთვერი ახლა — და თვალს მჭრის ძველი სინათლე,
ირონიულად თვალს მიხუჭავს თეთრი ნათურაც...
წერობანას ვთამაშობდით, ასამდე გათვლით,
რომ შენი ხელის სითბო მეგრძნო — წამეგო, თუნდაც.
მერე იყო და არა იყო — ან იყო, ნეტა?!
ფიქრის სიჩქარით რომ გაქანდა ეს ცრუ ცხოვრება...
მერე მე დავრჩი საწვალეზლად, ანუ პოეტად,
ვისაც შენი ხმა ზედმიწევნით ემახსოვრება.

პიღრა

ისე მომეტმასნა ღამე — ვერ ვიცილებ,
ღამით ღამე მოდის და შენც, იქნებ... იქნებ...
ვარსკვლავები ცვივა,
ვარსკვლავები ცვივა,
ვარსკვლავები ცვივა და ვერ ჩაგიფიქრე.
ბოლოს გავაბოლებ ბოლოს და თავს მივახლი
კედელს უშენოს და შენით აშენებულს...
მოხვიდოდი ახლა,
მოხვიდოდი ახლა,
მოხვიდოდი ახლა... ან, როგორც გენებოს!
ისე გვიანია, ისმის რია-რია,
ნაკლებად მოდიხარ, მიდიხარ მეტადრე...
უფრო გვიანია,
უფრო გვიანია,
უფრო გვიანია, ვიდრე — უფრო ადრე.

უბრალოდ

მე დავრჩი შენი ვერნახვით ლოთი,
შენ ვერ მოხვედი,
რა მოგივიდა?
ნამდვილად ვიცი,
არ წახვიდოდი —
უბრალოდ,
ასე გამოგივიდა.
ათოვს ეზოში შარშანდელ ჰამაკს,
ხეებს ტოტები გამოწვდილი აქეთ.
ვიცი,
არ გქონდა ფიქრადაც წასვლა —
უბრალოდ,
ასე გამოგივიდა.
ოთახში ზნელა,
ცა ფიფქავს გარეთ,
ფოტოალბომს ვშლი
უკვე დილიდან,
შენ ჩემთან დარჩი,
მაგრამ, იცოდე,
რომ მაინც წასვლა გამოგივიდა.
მე დავრჩი შენი ვერნახვით ლოთი,
შენ ვერ მოხვედი,
რა მოგივიდა?
ნამდვილად ვიცი,
არ წახვიდოდი —
უბრალოდ,
ასე გამოგივიდა.

